

F.i Ítélető tábla

17.Pf.22.052/2013/6.

A **F.i** Ítélető tábla a Radnay és Virág Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Virág Andrea ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Szűcs Andrea Ügyvédi Iroda (**fél címe.**, ügyintéző: dr. Szűcs Andrea ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében a **F.i** Törvényszék 2013. június 27. napján meghozott 2.P.27.338/2010/37. számú ítélete ellen a felperes részéről 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A **F.i** Ítélető tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

A felperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 1.206.500 (Egymillió-kettőszázhaty-ezer-öt-száz) forintra leszállítja.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 381.000 (Háromszáznyolcvanegy-ezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 2.000.000 (Kettőmillió) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek házastársak voltak, házasságukból két gyermek született. A bontóper alatt a felek 2010. június 9-én - jogi képviselőik közreműködésével - megállapodást kötöttek, melynek II. pontja tartalmazza „ Megállapodások a járulékos kérdésekben” cím alatt a felek gyermekelhelyezés, kapcsolattartás és gyermektartásdíj körében létrejött megállapodását. A megállapodás „III. Házassági vagyonszétválás megszűntetése” című részében felperes vállalta, hogy házassági vagyonszétválás megszűntetése jogcímén alperes részére megfizet 25.000.000 forintot oly módon, hogy azt a **P.** és Társai Ügyvédi Iroda által kezelt letéti számlára utalja át. Az alperes vállalta, hogy a jóváírás napján külön nyilatkozatban kijelenti, hogy felperes részére mindent megfizetett házassági vagyonszétválás megszűntetése jogcímén. Rögzítették, hogy a fenti összeget a felperes a kizárólagos tulajdonában álló **B.-i Zs.** út 51/b. szám alatti ingatlan értékesítéséből befolyt vételárból kívánja fedezni. Ha azonban a felperes az ingatlant legkésőbb 2010. november 30-ig, vagy egyáltalán nem értékesíti, a megállapított összeget más forrásból köteles megfizetni 2010. november 30. napjáig, letéti teljesítéssel.

A felperes kötelezettséget vállalt arra is, hogy a megállapodás aláírását követő 5 munkanapon belül közjegyző előtt tartózáseismerő nyilatkozatot tesz, míg az alperes azt vállalta, hogy a

tartozáselismerő nyilatkozat átadását követő 3 munkanapon belül eláll a ráépítési keresetétől.

A felek megállapodtak abban is, hogy a felperes teljesítését követő legkésőbb 30 napon belül az alperes elhagyja a közös lakóingatlant, addig a közös használatból felmerült költségeket a felperes teljesíti.

A szerződés mellékletét képezte az ingó lista, amely tartalmazta, hogy a közös vagyonba tartozó ingóságokat a felek egymás között, természetben miként osztották meg.

A felek rendelkezése szerint az alperest megillető érték magában foglalta az alperes G. Kft.-ben fennálló 1.500.000 forint névértékű üzletrésének vételárát, ezért az alperes vállalta, hogy az értékiegyenlítés kifizetését követően vállalta az üzletrész átruházáshoz és ezen változás cégbírósági átjegyzéséhez szükséges okiratok átadását.

A felek kinyilvánították, hogy a megállapodással közös vagyonukat mindenre kiterjedően megosztottnak tekintik, egymással szemben a jövőre nézve ezen a jogcímen semmiféle követelést nem támasztanak, valamint külön okiratban egyidejűleg kijelentik, hogy megállapodásukat semmilyen jogcímen a jövőben nem támadják meg.

A „IV. Egyebek” cím alatti 1. pontban a felek vállalták, hogy az okiratban létrejött megállapodásaikat a házassági bontóperben vagy a másik fél felhívására bármikor bejelentik, vagy a megállapodásaikkal egyező tartalmú nyilatkozatot tesznek. Megállapodtak, hogy az okiratba foglalt egyezségüket kizárólag annak maradéktalan teljesedésbe menése esetén tekintik véglegesnek, és jogviszonyaikat lezárónak. Abban az esetben, ha bármelyik fél a szerződésben meghatározott bármely kötelezettséget megszegi vagy az okiratban rögzítettektől eltérő nyilatkozatot tesz, úgy a másik fél jogosult a szerződés teljesítését részben vagy egészben megtagadni. A felek ugyanezen a napon tett nyilatkozatukban kijelentették, hogy a megállapodást nem támadják meg.

A felperes 2010. június 16-án és 23. közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tett, illetve közokirattal tanúsítva megfizetett alperesnek 25.000.000 forintot. Az alperes az ingatlanból 2010. június 30-án elköltözött, és magával vitte a megállapodás szerint neki járó ingóságokat. Az alperes jogi képviselője az üzletrész átruházási megállapodást felperesnek kiadta, a változás a cégnyilvántartásban átvezetésre került, valamint alperes a tulajdonjog megállapítása iránti keresetétől elállt, a bíróság a pert megszüntette.

A kapcsolattartás azonban 2010 nyarán és őszén nem volt problémamentes, a felek között a vita egyre inkább elmélyült, nem sikerült megegyezésre jutniuk a kapcsolattartás gyakorlati megvalósítását és pótlását illetően. Ebben szerepet játszott az, hogy a kapcsolattartás több alkalommal a gyerekek megbetegedés miatt megghiúsult.

A felperes 2010. október 19-én jogi képviselője útján közölte az alperessel, hogy a Ptk. 300. § (1) bekezdésére és a Megállapodás IV. 1. pontjára hivatkozással eláll a szerződéstől. Indokai szerint az alperes a szerződés szerinti láthatásokat csak részben biztosította, és a hét közbeni láthatásokat sorozatosan megghiúsítja, az ingatlanból való kiköltözésekor a megállapodás melléklete szerinti ingólistától eltérően több olyan vagyontárgyat magával vitt, amelyek a megosztás eredményeként a felperes tulajdonába kerültek.

A bontóperben hozott elsőfokú ítélet a felek házasságát felbontotta, és a közös gyermekeket a jelen per alperesénél helyezte el, és a jelen per felperesét kötelezte folyó és a hátralékos gyermektartásdíj megfizetésére. Az ítélet szabályozta a kapcsolattartást 2011. május 31. napjáig, majd ezen időpontot követően a folyamatos rendes és rendkívüli kapcsolattartás időtartamát. Kimondta, hogy a felek a kapcsolattartással felmerülő vita esetén a 149/1997. (IX.10.) IM rendeletben foglaltak szerint kötelesek eljárni, illetve a folyamatos, hétféle kapcsolattartás akadályáról annak kezdetét megelőző 48 órán belül hitelt érdemlően kötelesek egymást értesíteni, az így elmaradt kapcsolattartás a

következő héten azonos időtartamban pótolandó.

A jogerős ítélet az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatva úgy rendelkezett, hogy az apa és a gyermekek folyamatos kapcsolattartása minden év július 1. és augusztus 31. napja között szünetel, a felek a hétközi folyamatos kapcsolattartás bármely akadálya esetén is kötelesek egymást a kapcsolattartás kezdete előtt 48 órával korábban hiteltérdemlő módon értesíteni, és az apának fel nem róható okból elmaradt hétköznapi kapcsolattartást a következő héten csütörtökön azonos időtartamban és módon pótolni kell.

A felperes módosított keresetében a Ptk. 300. § (1) bekezdésére, a 320. § (1) bekezdésére és a 319. § (3) bekezdésére figyelemmel annak megállapítását kérte, hogy a 2010. június 9. napján megkötött megállapodás a szerződéskötés időpontjára visszamenő hatállyal megszűnt. A megállapodás alapján a két közokiratban foglalt nyilatkozat és a 2010. június 9. napján létrejött üzletrész adásvételi szerződés hatálytalan.

Az eredeti állapot helyreállítása körében kérte az alperes kötelezését 25.000.000 forint és ennek 2011. december 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére, az 1.500.000 forint névértékű üzletrésznek az alperes tulajdonába adását, a tulajdonosváltás bejegyzésének elrendelését.

Kérte továbbá a Megállapodás III/6. pontjában hivatkozott, annak mellékletét képző ingólistában 1-114. tétel alatt felvett ingóságok vonatkozásában a felek közös tulajdonának megállapítását, és megosztását.

Előadta, hogy jogszerű elállása folytán a megállapodás a szerződés megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal megszűnt, és az ennek alapján készült üzletrész adásvételi szerződés és tartozáselismerő nyilatkozat hatálytalan. Kifejtette, hogy a Gt. 169. §-a alapján nincs akadálya annak, hogy az egyszemélyes társaság az üzletrész felosztása folytán új tagokkal egészüljön ki.

Keresete ténybeli alapjául arra hivatkozott, hogy az alperes a 2010. június 30. napján esedékes láthatást nem tette lehetővé, pótlására azóta sem került sor, az alperes a szeptember 22-én és 29-én esedékes láthatást a gyermekek betegségére hivatkozva mondta le, azonban L. nevű gyermekük másnap iskolában volt.

Elállása érdekmúláson alapul, ugyanis az elállásig hét láthatás maradt el, és a nyári szünidőre vállalt láthatásokat sem teljesítette az alperes. Kifejtette, hogy a megállapodás megkötése részéről jelentős kompromisszumot jelentett, amelyre annak érdekében volt hajlandó, hogy gyermekei a továbbiakban megfelelő életkörülmények között élhessenek, és a velük való kapcsolattartás zökkenőmentesen, konfliktusok nélkül történjen. Ezért olyan fizetési kötelezettséget vállalt, amelyre peres eljárásban, a tényleges vagyoni viszonyokat és különvagyont figyelembe véve a bíróság sem kötelezte volna. Az alperes a kiköltözéskor magával vitt olyan ingóságokat is, amelyeknek a megosztás folytán tulajdonosa lett. Az alperes ez a bontóperben elismerte, de az ingóságokat nem szolgáltatta vissza.

Az alperes ellenkérelmében hangsúlyozta, hogy a gyermekkel való kapcsolattartás nem megfelelő működése nem teszi sem hatálytalanná, sem érvénytelenné a szerződést. A gyermek elhelyezése, tartása, kapcsolattartás körében ítélt dolog nem következik be. Orvosi igazolásokat csatolt annak alátámasztására, hogy a gyermekek a kérdéses időpontokban betegek voltak.

A Megállapodás IV/1. pontja elállási jogot nem biztosít, csupán a teljesítés megtagadására ad lehetőséget. A felperes oldalán érdekmúlásról pedig nem lehet szó, a szerződésben rendezett ingatlan forgalmi értékéhez, a tulajdoni igényhez, a lakáshasználati jog ellenértékéhez képest csekély értékű ingóságok miatt. Kiemelte, hogy a megállapodást nem szándékosan sértette meg, az ingóságok nem voltak pontosan beazonosíthatók. A per során felajánlotta az ingóságok átadását a felperes részére, aki attól elzárkózott arra hivatkozással, hogy azokra nem tart már igényt. Hivatkozott továbbá arra, hogy az eredeti állapot a tényleges kiköltözés után már nem állítható helyre. A felperes tulajdonosa az üzletrésznek, saját javára is veszélyére folytatta üzleti

tevékenységét, ezért kárért az alperes felelőssé nem tehető.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével a keresetet elutasította, a felperest az alperes részére 1.526.739 forint perköltség, az állam javára 900.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Az ítélete indokolása szerint a megállapodás visszamenőleges hatályú megszűnésének, az üzletrész adásvételi szerződés, valamint a tartozáselismerő nyilatkozatok hatálytalanságának megállapítására irányuló keresetek előterjesztésének a Pp. 123. §-ában foglalt feltételei nem álltak fenn. A jogszerű elállás esetére a szerződéskötés előtt fennállt helyzet visszaállítása teljesítésként kérhető. Nem volt megállapítható felperes jogvédelmének szükségessége, azt felperes nem is jelölte meg.

A Ptk. a hatálytalanságot általános jelleggel nem szabályozza, annak megállapítása a Ptk.-ban meghatározott esetekben vagy a konkrét szerződés alapján kérhető, azonban felperes a szerződés hatálytalanságának megállapítása alapjául szolgáló jogszabályhelyet nem jelölt meg. A megállapodás a Ptk. 228. § (1) és (2) bekezdése szerint felfüggesztő vagy bontó feltételt nem tartalmaz, így ezen okból sem merülhet fel a szerződések és nyilatkozatok hatálytalansága.

A szerződés az az elállás jogát nem biztosítja, a teljesítés megtagadása nem értelmezhető elállásként, ezért a törvényes elállás lehetőségét vizsgálta a Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján.

A kapcsolattartás nem minősül polgári jogi szolgáltatásnak, ellenszolgáltatásnak, az a családjogi törvényen alapuló jog és kötelezettség. A jogerős ítéletben meghatározottak szerint illeti a kapcsolattartási jog a felperest, ennek biztosítása, a törvény és ítélet betartása a kötelezettsége alperesnek. Az önkéntes végrehajtás elmaradása a felek vitájának alapja, amely a gyámhivatal és bíróság útján rendezhető. A kapcsolattartást szabályaira vonatkozó jogerős ítélet megsértésének következménye a jelen perben és a szerződés alapján nem vonható le.

Érdekmúlásról akkor van szó, ha a szerződés megkötésével elérni kívánt cél a kötelezett késedelme miatt már nem valósítható meg. A felperes maga állította, hogy a megállapodás célja a vagyoni viszonyokat békés, végleges rendezése volt. Az elállási jog gyakorlása esetén is irányadó a Ptk. 5. § (1) bekezdésében írt visszaélésszerű joggyakorlás tilalma. A vagyoni viszonyok rendezése megtörtént, az egyezség jelentős elemeit nem a minimális mennyiségű és értékű ingóság képezte, azok elvitele miatt érdekmúlás nem következhet be, értékelve azt is, hogy az alperes a kért vagyontárgyak kiadását vállalta. A felperes az ingók kiadása iránt indíthatott volna pert.

Az elsőfokú bíróság az eredeti állapot visszaállítása címén előterjesztett valamennyi kérelmet alaptalannak találta. A szerződés teljesítéssel való megszűnése az elállási jogot kizárja. A kapcsolattartás pedig már nem a felek megállapodásán, hanem a b bíróság döntésén nyugszik, ezen kívüli szolgáltatások teljesítésre kerültek. Lehetetlen is a felperes által igényelt eredeti állapot visszaállítása, alperes ingatlanba való visszaköltözése, a kapcsolattartás utólagos elszámolása.

Az elsőfokú bíróság 33.274.000 forint pertárgyérték (25.000.000 forint pénzkövetelés, 6.744.000 forint értékű ingóság, és 1.500.000 forint értékű üzletrész) után Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a perköltség viselésére, az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján 1.198.220 forint + áfa összegben határozta meg.

Az ítélet ellen a fellebbezett.

Elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását a keresettel egyezően, másodlagosan a perköltség 1.206.500 forintra leszállítását kérte.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, nem tartalmazza a per eldöntése szempontjából releváns valamennyi tény, és ellentétes a bizonyítás eredményével. Nem tartalmazza, hogy a kapcsolattartások és ezek pótlása az alperes hibájából nem teljesültek.

Az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy az alperes a felperes tulajdonába került ingóságok egy részét magával vitte. E vagyontárgyakra a felperesnek szüksége volt, ezért többször felszólította

az alperes ezek kiadására.

A felperes a fizetési kötelezettségét nem önként, hanem a kilátásba helyezett végrehajtás kényszere miatt teljesítette jogfenntartással.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a Pp. 123. § rendelkezéseit, ugyanis a megállapítási keresetnek a felperes jogainak megóvása érdekében mindenképpen helye van, az eredeti állapot helyreállítása csak jogkövetkezménye a jogszerű elállásnak, így a kereseti kérelemnek megállapítási keresetet tartalmaznia kell. Az eredeti állapot helyreállítása során nem mellőzhető a további okiratok jogi helyzetének rendezése, ennek hiányában az alperes kezdeményezhetné a végrehajtást kezdeményezhetne.

Az ingóságok értéke nem csekély, a felperes azok kiadását többször kérte, az alperes azok visszaadását csak a jelen perben ajánlotta fel. A felajánlott teljesítést egyrészt azért nem fogadta el, mert a bíróság döntésére várt, másrészt azok egy része időközben pótlásra került.

Az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a Ptk. 300. § (1) bekezdésének rendelkezését. A felek a szerződés maradéktalan teljesítés esetén tekintették jogviszonyukat lezártnak, ezért minden kötelezettséget - a kapcsolattartási jog biztosítását is - fontosnak tartottak. Az alperesnek a kapcsolattartásra vonatkozó kötelezettségét az elállás időpontjáig a megállapodás alapján kellett volna teljesítenie.

Az ítélet indokolásától eltérően elsődlegesen a kapcsolattartás indokolatlan elmaradására hivatkozott, és csak másodlagosan a pótlások elmulasztására, melynek vonatkozásában szintén téves az elsőfokú bíróság jogi álláspontja. Az alperes szerződésszegése fennáll akkor is, ha a kapcsolattartás elmaradása neki nem volt felróható.

Az elállás időpontjában a megállapodás vagyoni része még nem teljesült, teljesítésére a végrehajtás kényszere miatt került sor. Dr. S.É., dr. P. E., dr. K.B. tanúk vallomásával alátámasztottan a Megállapodás megkötése során a kiskorú gyermekekkel való kapcsolattartás megnyugtató rendezése alapvető szempont volt a felperes számára, annak sorozatos, az alperesi magatartása miatti elmaradása, a pótlások hiánya és alperesi kommunikáció egyértelműen jelezte, hogy ez a cél nem valósult meg.

Álláspontja szerint az elállási jog gyakorlását a teljesítés nem zárhatta ki, az elállás időpontjában még csak kis mértékű teljesítés történt, a szerződés teljesítése a mai napig nem történt meg a kapcsolattartás és ingók visszaadásának hiányában. Az eredeti állapot helyreállításának sincs akadálya, az ingatlanok a felperes volt a kizárólagos tulajdonosa, az alperes esetleges követelését kötelmi igényként érvényesítheti a vagyonközösség megszűntetése során. A cég gazdasági tevékenységet azóta sem végzett, vagyoni helyzete a Megállapodás megkötésének időpontjával egyező.

A perköltség leszállítása iránti fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a pertárgy értéke helyesen 25.000.000 forint. A felek nyilatkozata szerint ez az összeg valamennyi vagyoni elem, a cég és az ingóságok ellenértékét is tartalmazza.

Az alperes a részletesen indokolt fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és kérte.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó eljárási elvnek megfelelően, helyesen állapította meg a tényállást. Az arra alapított érdemi határozata a per

főtárgya tekintetében helytálló, döntését a jogszabályok pontos megjelölésével, részletesen megindokolta, és az ítélet az elsőfokú ítélet ténybeli és jogi okfejtésével is maradéktalanul egyetért, az megismételni nem kívánja.

A fellebbezési érveléssel szemben elsődlegesen arra utal, hogy a családjogi viszonyok lényegesen különböznek a vagyoni szemléletű igényekre modellezett, a Ptk.-ban szabályozott jogviszonyoktól. A családi jogviszonyokban a személyi viszonyok, a „jogon kívüli” erkölcsi értékek nagyobb súllyal jelennek meg. A házastársak egymás közötti vagyoni viszonyainak a rendezése során a Ptk. szabályai csak kisegítő jelleggel és csak a családjogi viszonyok sajátosságaira tekintettel kerülnek alkalmazásra.

A házastársak közös vagyonának megosztása tárgyában kötött szerződés a vagyoni viszonyok felszámolására, a házastársakat megillető megtérítési igények rendezésére irányul. Kiterjedhet egyéb, a házastársak közötti vitás kérdések rendezésére is, így a közös lakáshasználatának, a szülő és a gyermek közötti kapcsolattartás szabályozására, az esetleges hátralékos gyermektartásdíj elszámolására. A szerződés a vagyoni viszonyok teljes és végleges rendezését jelenti, megkötésüknek általános jellemzője, hogy erre a házasság végleges megromlásának időszakában és a házastársak közötti feszült viszonyban került sor. Ez a helyzet a feleket különböző megfontolásokra kényszeríti, a teljes egyenértékűség kívánalmát egyéb személyi szempontok is befolyásolják, többek között - ahogy az adott esetben is - a különélő szülő felperes és a gyermekek kapcsolatának megfelelő rendezése. Ennek és valamennyi egyéb szempont érvényesülése érdekében a felek kölcsönösen engedményeket tesznek. Az érvényesen létrejött vagyonközösséget megszüntető szerződés azt eredményezi, hogy attól utóbb egyik házastárs sem térhet el egyoldalúan. A szerződésben megállapított kötelezettség részben vagy egészben történő elmulasztása esetén az arra jogosult fél pert indíthat a szerződés szerint őt megillető ingóságok kiadása, illetve birtokba adása vagy az őt megillető értékkülönbség megfizetése iránt. Az ilyen pernek már nem a közös vagyon megosztása, hanem a szerződés teljesítése a tárgya. A házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött érvényes szerződést a felek a Csjt. 31. § (5) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 277. § (1) bekezdésében meghatározott reális teljesítés elvének megfelelően: a megszabott helyen és időben kötelesek teljesíteni.

Az alperes részéről e kötelezettség részbeni elmulasztása esetén az arra jogosult fél alappal nem a szerződéstől elállás jogát gyakorolhatja érdekmúlásra hivatkozással, hanem a szerződés teljesítése iránt indíthat pert, a megállapodás alapján az őt megillető ingóságok kiadására.

A felperes a szerződéstől való elállási jogát arra alapította, hogy az ingó vagyontárgyak egy részének alperesi birtokban tartása miatt, illetve a kapcsolattartásra vonatkozó megállapodás nem teljesítése miatt a szerződés teljesítése már nem áll érdekében. A Csjt. 31. § (5) bekezdés szerint irányadó Ptk. 300.§ (1) bekezdésében foglalt érdekmúlás akkor következik be, ha a szerződés megkötésével elérni kívánt cél a kötelezett késedelme miatt már nem valósítható meg. Az érdekmúlást a szerződés természetére is figyelemmel, objektív ismérvek szerint kell elbírálni, a családi viszonyok és a polgári jogi viszonyok között a már kifejtett szempontokat is érvényre kell juttatni.

Az adott esetben a házastársak vagyoni viszonyait véglegesen rendező szerződésnek csak egyik eleme volt az ingóvagyon mikénti megosztása. A megállapodás kiterjedt a teljes ingó és ingatlanvagyonra, a társasági vagyoni részesedés megosztására. Az a körülmény, hogy az egyes, a felperes által vitatott vagyontárgyak a szerződéstől eltérően az alperes birtokában maradtak, az érdekmúlás megállapítására nem ad alapot.

A Csjt. 92. §-a a szülő és gyermek közötti kapcsolattartást alapvetően gyermeki jogként határozza meg, tehát a gyermeknek joga van arra, hogy különélő szülőjével személyesen és közvetlenül tartsa a kapcsolatot. A gyermekétől különélő szülőnek joga és kötelezettsége is a kapcsolattartás, amelynek biztosítása a gyermeket nevelő szülő kötelessége. Az adott esetben a kapcsolattartás rendezésére vonatkozó megállapodás nem tartalmi eleme a vagyontársaságot megszüntető szerződésnek. A szerződés megkötésének célja - miután annak fő tartalmi eleme a vagyoni igények végleges rendezése - nem a gyermek és szülő közötti kapcsolattartás, amely pedig fogalmilag kizárja a Ptk. 300. §-a szerinti érdekmúlás megállapítását. A kapcsolattartásra vonatkozó jogok és kötelezettségek egymást kiegészítő rendszerében a kapcsolattartás meghiúsulása érdekmúlásként nem értelmezhető.

A felperes fellebbezése annyiban alapos, hogy a Pp. 24. § (1) bekezdés szerint a pertárgy értéke helyesen 25.000.000 forint, amelyre tekintettel a pernyertes alperest megillető perköltség a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint megállapítható 1.206.500 forint ügyvédi munkadíj.

A kifejtettek alapján a **F.i** Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta, a pernyertes alperest megillető elsőfokú perköltség mértékét illetően részben megváltoztatta.

Az ítéletábra a 25.000.000 forint fellebbezési érték alapul vételével, a kifejtett képviselői tevékenységhez igazodóan megállapított másodfokú perköltség, továbbá a fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése, az Itv. 74. § (3) bekezdése értelmében alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2015. január 30.

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
a tanács elnöke

. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: